

Nr 73.

Av herrar **Julin** och **Thulin**, *angående utsträckt tillämpning av vissa bestämmelser om placering i löneklasser av kammarskrivare i tullverket.*

Jämlikt Kungl. Maj:ts kungörelse den 15 juni 1922 (nr 368) åtnjuta vissa kammarskrivare i tullverket rätt att under vissa i kungörelsen angivna betingelser erhålla slutlön enligt den för 10 lönegraden gällande högsta löneklassen.

Motivet för tillerkännandet av sagda förmån återfinnes i riksdagens skrivelse till Kungl. Maj:t den 7 juni 1922 (nr 276), vari yttras:

»Den nya löneställning, som kommer att beredas kammarskrivare, kan även anses innefatta gottgörelse för den i jämförelse med flera andra verks personal längre extratiden för dessa, särskilt som den nya organisationen måste genom att lämna möjlighet till snabbare befordran leda till väsentlig avkortning av denna tid. Endast för de nuvarande å ordinarie eller extra stat uppförda kammarskrivarna gestaltar sig förhållandena ogynnsammare härutinnan. Det synes därför riksdagen skäligt, att en förbättring av deras ställning i den nya organisationen åstadkommes. Denna förbättring anser riksdagen böra ske fullt fristående och bestå däri, att rätt lämnas envar dylik kammarskrivare, som övergår på den nya staten, att, sedan han med tillämpning jämväl av avlöningsreglementets bestämmelser om tillgodoräkande av tjänstetid kan anses hava tillhört den för kammarskrivarebefattning avsedda lönegradens högsta löneklass i sex år, bliva uppflyttad i närmast högre löneklass inom närliggande lönegrad, såsom om denna senare löneklass tillhörde den för kammarskrivare bestämda lönegraden. Den här åsyftade förmånen bör emellertid icke få avse den, som först från och med den 1 januari 1923 tillträder kammarskrivarebefattning.»

Vid avgivandet av förslag till stater för tullverket under budgetåret 1923—1924 har emellertid generaltullstyrelsen hemställt, att den berörda förmånen måtte utsträckas att gälla en var, som före 1917 års utgång antagits till e. o. kammarskrivare vid lokaltullförvaltningen och som med eller efter ingången av år 1923 vinner befordran till ordinarie kammarskrivare.

De av generaltullstyrelsen till stöd för sagda hemställan anförda skäl återfinnas i 1923 års statsverksproposition, sjunde huvudtiteln (sid. 52 o. f.). Av den redogörelse i frågan, som styrelsen lämnat, framgår otvetydigt, att utsträckandet av den omhandlade förmånen på sätt styrelsen föreslagit allenast är att betrakta såsom en av de faktiska förhållandena betingad justering, varigenom riksdagens önskan att lämna tjänstemännen någon

kompensation för deras onormalt långa extratid bliver på ett fullt rättvist sätt tillgodosedd.

Vid behandlingen av detta generaltullstyrelsens ändringsförslag i 1923 års statsverksproposition förklarade likväl chefen för finansdepartementet, efter att hava erinrat därom, att den berörda förmånen tillkommit på initiativ av riksdagen, att han ej ansåge sig böra föreslå någon utsträckning av förmånen ifråga.

Utöver vad generaltullstyrelsen i ovan omförmälda framställning framhållit rörande extratidens längd för de i det nuvarande stadgandet icke innefattade tjänstemännen må tilläggas, att en verkställd undersökning — omnämnd i en generaltullstyrelsens skrivelse till Kungl. Maj:t den 7 juni 1923 — visat, att tjänsteåldern för 29 e. o. kammarskrivare, som vid årsskiftet 1922—1923 och under år 1923 konstituerats till kammarskrivare, i medeltal utgjort omkring elva och ett halvt år samt att all sannolikhet föreligger för att detta medeltal under de närmaste åren skall ej oväsentligt höjas.

Då det sålunda ådagalagts, att extratiden för de tjänstemän, vartill den särskilda förmånen enligt generaltullstyrelsens förslag skulle utsträckas, varit eller kommer att bliva väsentligt längre än samma tid för de tjänstemän, som vid utgången av år 1922 innehade tjänst å ordinarie eller extra stat, synes det undertecknade rimligt, att ändring företages på sätt, varom generaltullstyrelsen hemställt. Enligt vad vi inhämtat skulle den ifrågavarande förmånen, som vid övergången till den nya lönestaten tillerkändes omkring 360 kammarskrivare, härigenom komma att utsträckas till ytterligare omkring 170 nuvarande ordinarie och e. o. kammarskrivare.

På grund av det anförda hemställes,

att riksdagen måtte besluta, att stadgandet i Kungl. kungörelsen den 15 juni 1922 (nr 368), under B, punkt 3, stycket 3, måtte utsträckas att omfatta en var, som före 1917 års utgång antagits till e. o. kammarskrivare vid lokal-tullförvaltningen och som med eller efter ingången av år 1923 vunnit eller vinner befordran till ordinarie kammarskrivare.

Stockholm den 19 januari 1924.

Teodor Julin.

Einar J:son Thulin.